

[Knud Jespersen.]

løses med kapitalistiske metoder. De kan ikke løses gennem firkantede eller sekskantede forlig, og de løses ikke, men forstørres, når man gang på gang bare vil ramme forbrug og beskæftigelse. Kapitalismens grundlag er ramt af den almindelige krise, det kan vi se omkring os — ja, hr. Erhard Jakobsen kan ikke se det. Selv om hele verden taler om inflation, synes hr. Erhard Jakobsen, at vi skulle forbyde dette ords anvendelse, fordi det jo bare er noget, man snakker om. Indtil nu har det været noget, man talte om, men hvis man vil, så kan man sætte ind og ud fra helt andre grundlæggende opfattelser med virkelige perspektiver også gribe ind og beskytte menneskene i vores land mod nogle af disse frygtelige farer, arbejdsløshed, prisforhøjelser m. v., der rammer igennem den almene krise.

Det har også vist sig, at hele jeres forligspolitiske linje er en linje, der bekræfter, at dette lands arbejdende mennesker ikke på noget tidspunkt kan løse deres problemer sammen med den nuværende regering, sammen med det sorte kabinet eller sammen med storkapitalen. Det kan kun lade sig gøre ved at vende sig imod en sådan politik. Men det har vi da også gjort i dette folketing. Vi har gang på gang prøvet at stille en række forslag op, som man enten har syltet eller ikke ladet behandle. Forslag som forslaget om indefrysning af værdistigningerne på jord og faste ejendomme er lagt til side, og det kommer vel ikke op, før vi mødes engang igen i oktober. Vi har indtil bevidsthedløshed peget på, at de 17 mia kr., som storkapitalen unddrager sig, måtte man underkaste beskatning. Vi dokumenterede, hvordan det var gør ligt at skaffe i alt fald en 10 mia kr. ind under beskatning med det resultat, at så kunne man have klaret næsten hele betalingsbalanceunderskuddet. Samtidig med disse ting pegede vi på, hvordan en virkelig demokratisk skattereform kunne fritage de første 30.000 kr. for beskatning til staten og samtidig garantere en total ophævelse af moms på maden. Vi pegede også på, hvordan man skulle sikre den økonomiske udvikling, noget, som vi for så vidt ikke var forpligtede til, for de, der taler om at have ansvaret for landets økonomi, er jo også dem, der har ansvaret for den skandaløse situation, der opstod.

Vi pegede på bankernes rentemarginal, der i 1970 var 4,68 pct., i 1974 er mellem 10 og 12 pct. Dér var pengene at hente. Vi pegede på, at man kunne afskaffe militarismen, den er farlig, den er dyr, den er nytteløs, og alligevel klamrer man sig til det forlig, der er indgået, og vil have nye kampvogne, som skal placeres et eller andet sted. Jeg ved ikke, om det ikke havde været mere rimeligt, at man havde gjort Lyngbyvejen færdig på en fornuftig måde i stedet for, at man laver alt det andet farlige.

Vi pegede på, at kasseoverskuddet var inderligt overflødigt, at det var opkrævede penge, som i virkeligheden skulle tilbage til befolkningen, og vi pegede på fællesmarkedsomkostningerne. Om man samlet tager vores ændringsforslag til finanslovsforslaget — der var 61, sagligt udarbejdet — så ser man, at de dokumenterer, at man kunne tilbageføre 16 mia kr. til befolkningen. Se, det var ansvar, men det var ansvar over for dem, der er under uddannelse. Det var ansvar over for folke- og invalidepensionisterne, at vi fremsatte forslag for næsten et halvt år siden om, at man skulle give dem 1 måneds ekstrapension på grund af oliedyrtiden, og hvor ingen var så humanistiske, at man kunne sige: det bør vi gøre. De har fortsat ikke fået noget. Det var ansvar over for sociale forbedringer, ikke over for sociale forringelser, og det var ansvar over for beskæftigelsen.

Vi har også under oliekrisen for det første dokumenteret, at her var tale om en gigantisk svindelaffære, for det andet fastslået principperne for vores holdning, at man burde bringe disse oliefirmaer under kontrol, under samfundets kontrol, og at man måtte have som perspektiv, at de skulle tilhøre offentligheden, det vil sige, at de skulle nationaliseres.

Om man tager det i stort som i småt, så har vores politik på den måde, den er kommet til udtryk i lovforslagene, været båret af den stærkeste ansvarlighed, en ansvarlighed, der også betød, at man kunne bryde den onde cirkel, som regeringens politik har lagt omkring den danske befolkning. Vi siger ikke, at man kan løse alt under kapitalismen. Jeg behøver ikke at sige, at vi ikke har tillid til den nuværende regering, vi vil kun være rigtig glade den dag — forhåbentlig kommer den snart — hvor vi kan sige farvel